

La Repubblica, 2008.12.23.

A karácsony és a remény

Kedves Főszerkesztő Úr!

Mélyen megérintettek engem azok az olvasmányok, amelyeket advent harmadik hetének hétfőjén találunk a liturgiában. Mennyire megzavarodhattak Izrael népének tagjai Jeremiás próféta szavait hallva: „Elemésztí aratásodat és kenyeredet, elemésztí fiaidat és leányaidat, elemésztí juhaidat és marháidat, karddal lerombolja megerősített városaidat, amelyekben bizakodsz.” (Jer 5,17). Azt hirdette nekik, hogy egy másik nemzet hamarosan le fogja győzni az országot, amelybe bizalmukat helyezték. „Ha majd azt mondják: „Miért tette velünk mindezt az Úr, a mi Istenünk?” akkor mondd nekik: „Amint ti elhagytatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok országokban, úgy fogtok majd idegeneknek szolgálni olyan országban, amely nem a tiétek.” (Jer 5,19).

Olyan, mintha mindez nekünk szólna. Olyan jeleket látunk ma, amelyek mindenkit aggasztanak: mintha az, ami eddig fenntartotta történelmünket, nem tudna ellenállni tovább az idők csapásainak: ezek egyik nap a gazdaság, a pénzügyek és a munka válsága, máskor a politika és az igazságügy, megint máskor a család, az élet kezdete és természetes vége. És így, mint Izrael népe az aggasztó helyzet előtt állva, mi is azt kérdezzük magunktól: „Miért történik mindez?”. Mert mi is annyira elbizakodottak voltunk, hogy azt gondoltuk, jól megleszünk, miután elváltuk azt a gyökeret, mely kultúránk épületét tartotta. Az utóbbi századokban a kultúránk csakugyan úgy gondolta, hogy saját maga fel tudja építeni a jövőt, Istent elhagyva. Most látjuk, hová vezet minket ez az elvárás.

Látva mindazt, amit okoztunk magunknak, mit tesz az Úr? Zakariás próféta mutat rá, saját népéhez, Izrael népéhez szólva: „Íme, én elhozom” - figyeljete a névre – „szolgámat, a Sarjadékat” (Zak 3,8). (Az olasz fordításban a Sarjadék „Rügy”. a ford.) Mintha egy egész világ válságával szemben, a mi világunkéval szemben - melynek leírására a próféták a számukra nagyon kedves képet, a kiszáradt fatörzs képét használnák -, a remény jele hajtana ki. A kiszáradt törzs roppant nagysága nem akadályozhatja meg, hogy a nép körében egy alázatos, törékeny rügy fakadjon, amelyben a jövő reménysége rejlik.

Am van egy nehézség: mi is, amikor látjuk ezt a rügyet megjelenni, ugyanúgy, mint azok, akik az előtt a názáreti gyermek előtt álltak, azt mondhatjuk megbotránkozva: „Vajon lehetséges, hogy egy ilyen mulékony kis dolog lehet a válasz a megszabadulás utáni vágyunkra?”. Származhat a megváltás egy olyan kis valóságból, mint a Jézusba vetett hit? Lehetetlennek tűnik nekünk, hogy egész reménységünket abba helyezzük, hogy ehhez a törékeny jelhez tartozunk, és botránkyó az ígélet, hogy csakis ebből az odatartozásból kiindulva lehet mindent újra felépíteni. Mégis, olyan emberek, mint Szent Benedek és Szent Ferenc pontosan így cselekedtek: elkezdtek ahhoz a kis rügyhöz tartozva élni, amely behatolt a térbe és az időbe, elkezdtek az Egyházhoz tartozva élni. És a történelem főszereplői lettek.

Benedek nem haragosan nézett szembe a ténnyel, hogy a birodalomnak vége, nem kifogásolta, hogy a világ nem keresztény, sem azért nem panaszkodott, mert minden összedőlt, kortársai erkölcstelenségét vádolva. Inkább tanúságot tett kora embereinek az élet teljességéről, egy olyan boldogságról, elégedettségről, teljes életről, ami sokak számára vonzóvá vált. És egy új világ hajnala lett: kicsiny, szinte semmi az egészhez, a mindenfelől omladozó egészhez viszonyítva, ám valóságos. Az az új kezdet olyannyira valóságos volt, hogy Benedek és Ferenc műve évszázadokig tartott és átalakította Európát, emberibbé téve azt.

„Ő megmutatta magát. Személyesen.”- mondta XVI. Benedek pápa a velünk lévő Istenről beszélve. És don Giussani: „az a kétezer évvel ezelőtti ember egy másfajta emberség színe alatt jelenik meg”, egy valóságos jelben, ami annak az életnek az előérzetét ébreszti bennünk, amelyre mindannyian vágyakozunk, hogy ne roppanjunk össze a bennünk lévő rossztól és az egyre nagyobb teret hódító semmi jeleitől. Ezt a reményt hirdeti nekünk a karácsony, s ezért kiáltjuk: „Jöjj el, Uram Jézus!”.

Köszönöm.

Don Julián Carrón

